ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Q. M.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 14. 4. 2016, č. j. MV-34919-4/SO-2016, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 4. 4. 2017, č. j. 65 A 37/2016 – 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek, jímž Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 4. 2016, č. j. MV-34919-4/SO-2016.

[2] Krajský soud při posuzování věci vycházel z následujícího skutkového stavu. Dne 15. 6. 2015 požádal žalobce o povolení k trvalému pobytu v České republice z důvodu *„sloučení s dcerou“*. Nezletilá dcera žalobce přitom byla rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 22. 5. 2013 svěřena do výchovy své babičce. Žalobce je povinen platit na dceru výživné ve výši 1.000 Kč měsíčně, jiné děti nemá. S dcerou se žalobce momentálně nestýká a nemá vytvořeny podmínky pro její převzetí do výchovy. Ve spise je založena lékařská zpráva o ambulantním komplexním kardiologickém vyšetření žalobce ze dne 6. 10. 2014, potvrzení o placení výživného a nájemní smlouva. Z výsledku pobytové kontroly ze dne 24. 9. 2015 vyplynulo, že žalobce bydlí v přízemním bytě na adrese X, žádné dítě s

ním nebydlí. Šetření bylo provedeno i na adrese, kde měla bydlet dcera žalobce se svou babičkou, nicméně podle sdělení obyvatel domu se odstěhovaly v srpnu 2015 pravděpodobně do Moravského Berouna.
[3] Z výslechu žalobce uskutečněného dne 18. 12. 2015 vyplynulo, že se v prosinci 2007 oženil a přibližně po jednom roce se rozvedl. Nyní obývá se svou družkou byt 3+1, kde má volný pokoj, kdyby dcera chtěla přijít na návštěvu. Dcera u něj ještě na návštěvě nebyla, byla se jen několikrát podívat v obchodě družky. V rozhodnutí okresního soudu styk s dcerou upraven nebyl. Možnost navštívit dceru žalobce nyní nemá z důvodu zdravotní indispozice. V květnu 2013 si najal byt blízko bydliště dcery a do srpna 2015 se viděli skoro každý den. Žalobce bydlel společně s dcerou a babičkou asi rok. Babička s dcerou chodí za žalobcem jednou až dvakrát měsíčně pro výživné. Když dcera potřebuje oblečení a žalobce ho má v obchodě, dostane ho darem. Naposled ji viděl 5. 12. 2015, když s babičkou přijela do obchodu pro dárek, který jí koupil. V září dcera začala chodit do školy, tak jí koupil obuv a oblečení. S matkou dítěte není v kontaktu asi 2 roky, než se podruhé vdala, chodila s dcerou k žalobci. Žalobce žádá o povolení k pobytu, aby se mohl lépe o dceru starat; pokud by jej dostal, chtěl by ji získat do péče.

[4] Rozhodnutím ze dne 13. 1. 2016 Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, oddělení pobytového správního řízení Moravskoslezský kraj, pracoviště Ostrava (dále jen „*správní orgán I. stupně*“), zamítlo žádost žalobce z důvodu uvedeného v § 87k odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů v tehdy účinném znění (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť v řízení nebyly potvrzeny důvody udělení povolení k pobytu podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 87h odst. 1 zákona o pobytu cizinců je totiž nezbytnou podmínkou prokázání skutečnosti, že žadatel je rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a odst. 1 nebo 3 zákona o pobytu cizinců. Tuto podmínku však žalobce nesplnil. Žalovaná se následně v rozhodnutí o odvolání ztotožnila se závěrem správního orgánu I. stupně, a to včetně jeho odůvodnění.

[5] Po posouzení věci samé dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná. Soud dal správním orgánům za pravdu, že žalobce nesplnil jednu ze zákonných podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu, kterou je sdílení společné domácnosti s dcerou. Břemeno tvrzení a břemeno důkazní v posuzovaném případě spočívá na cizinci, neboť jde o řízení na žádost. Proto bylo na žalobci, aby prokázal existenci společné domácnosti s dcerou ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Krajský soud také shledal, že rozhodnutí obou správních orgánů jsou zcela přezkoumatelná, srozumitelná a obsahují dostatek důvodů, a že žalovaná se vypořádala se všemi odvolacími námitkami žalobce. Odůvodnění napadených rozhodnutí obsahuje v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Žalobce se do protokolu vyjádřil, uvedl vše, co chtěl k věci uvést a po seznámení s podklady rozhodnutí se již k věci nechtěl vyjádřit, což stvrdil svým podpisem.

[6] Dále krajský soud doplnil, že podle § 51 odst. 3 správního řádu ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost

zamítne, je-li v souladu s požadavky uvedenými v § 3 správního řádu zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět. V posuzované věci byla touto skutečností neexistence společné domácnosti. Lékařská zpráva, kterou žalobce dokládal do spisu, neprokázala souvislost se soužitím a péčí o dceru, proto nebyl důvod se touto zprávou více zabývat. Soud se ztotožnil i s úvahou, že žalobce nemá k dceři jiný vztah než jako její otec, tzn. vztah ve smyslu § 15a odst. 2 a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Na žalobce se tedy může vztahovat pouze § 15a odst. 2 písm. c) a odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jelikož je mu 56 let, nezletilá dcera jej nemůže vyživovat a nežije s ním ve společné domácnosti. Podle výpovědi žalobce ani jeho zdravotní stav není takový, aby odpovídal § 15a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žádné jiné doklady, kromě uvedené lékařské zprávy, žalobce ke svému stavu nedoložil. Ve správním řízení se dostalo žalobci všech potřebných poučení a u jednání byl přítomen tlumočník.

[7] Nedůvodná je podle krajského soudu také žalobní námitka, že správní orgány nedbaly, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu a nešetřily oprávněné zájmy žalobce. Správní orgány nemohly přijmout jiné rozhodnutí, jelikož žalobce nesplnil podmínku společného soužití s dcerou a tato skutečnost byla ve správním řízení postavena najisto. Dále soud uvedl, že zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí se v takovém případě neprovádí a odkázal k tomu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 – 30. Za daného stavu byl správní orgán I. stupně povinen žádost zamítnout. K námitce vadného posouzení přiměřenosti rozhodnutí soud konstatoval, že zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí se v daném případě neprovádí podle § 87h, podle § 174a zákona o pobytu cizinců, ani podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Správní orgány podle názoru soudu dodržely zásady své činnosti a nedopustily se v řízení žádného žalobcem namítaného pochybení.

[8] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“). Jeho námitky byly ve své podstatě totožné, jako námitky uvedené v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a v žalobě. Namítal zejména, že krajský soud nesprávně posoudil námitku týkající se odvolacího přezkumu prvostupňového rozhodnutí, neboť správní orgán I. stupně nedostál požadavkům uvedeným v § 68 odst. 3 správního řádu a porušil § 3 správního řádu.

[9] Podle názoru stěžovatele nelze také akceptovat názor krajského soudu, že se správní orgány nemusí zabývat přiměřeností dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, neboť tak zákon výslovně nestanoví přímo u jednotlivého důvodu pro zamítnutí žádosti. Povinnost posuzovat přiměřenost vyplývá ze základních zásad správního řízení a z ústavněprávních norem. Jak uvádí Ústavní soud ve své konstantní judikatuře, obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona. Formalistický přístup správních orgánů a obecných soudů nelze tolerovat, neboť při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl. K uvedenému odkázal také na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2014, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu podané v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.) a dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Ve věci rozhodl Nejvyšší správní soud za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s., tedy bez jednání. Učinil tak i přesto, že podáním ze dne 22. 5. 2017 právní zástupce stěžovatele soudu sdělil, že na nařízení jednání trvá. V řízení o kasační stížnosti totiž neplatí obecné pravidlo, že soud má povinnost nařídit jednání, požaduje-li to alespoň jeden z účastníků řízení, neboť § 109 odst. 2 s. ř. s. představuje speciální úpravu vůči § 51 s. ř. s. Nařízení jednání v řízení o kasační stížnosti je možné pouze v případě, že Nejvyšší správní soud provádí dokazování, anebo to považuje za vhodné. K uvedenému zdejší soud konstatuje, že v této věci nepovažuje nařízení jednání za potřebné, jelikož další dokazování není třeba. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn již v řízení před správními orgány a účastníci řízení ostatně ani další důkazní návrhy v řízení o kasační stížnosti neučinili. Otázka podmínek řízení byla objasněna na základě skutečností zřejmých ze spisu. Soud neshledal ani žádný zvláštní důvod k nařízení jednání. Ze samotné žádosti účastníka řízení o nařízení jednání a provedení dokazování v řízení o kasační stížnosti pak neplyne povinnost zdejšího soudu jednání nařídit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2005, č. j. 8 Aps 1/2005 - 82, publ. pod č. 932/2006 Sb. NSS).

[13] Pokud jde o stížnostní námitky, Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť nepřezkoumatelnost je vadou svojí povahou tak závažnou, že se jí musí zabývat z úřední povinnosti i bez návrhu stěžovatele (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.). Teprve dospěje-li soud k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, může se zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publ. pod č. 617/2005 Sb. NSS).

[14] Stěžovatel sice v úvodu kasační stížnosti formálně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, nicméně následně fakticky hovoří pouze o nesprávném právním posouzení vybraných otázek krajským soudem, aniž by své tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku jakkoli konkretizoval. Nepřezkoumatelnost dále namítá pouze ve vztahu k rozhodnutím obou správních orgánů. K tomu je však nutno uvést, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tedy musí upínat právě k tomuto rozhodnutí, nikoli k rozhodnutí správního orgánu (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 - 73).

[15] Na tomto místě je také potřebné připomenout, že v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19 či ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 130) nemají správní soudy povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace.

[16] Obecně lze uvést, že z odůvodnění napadeného rozsudku je jednoznačně zřejmé, z jakých důvodů krajský soud žalobu zamítl a jaké skutečnosti považoval za rozhodné.

O přezkoumatelnosti napadeného rozsudku svědčí též skutečnost, že stěžovatel v kasační stížnosti se závěry krajského soudu polemizuje (k tomu viz např. rozsudek NSS ze dne 6. 4. 2017, č. j. 3 As 95/2016 – 64). Z napadeného rozsudku dále vyplývá, že na základě námitek stěžovatele přezkoumal krajský soud postup a správnost závěrů žalovaného. Podrobně se přitom vyjádřil jak k základní sporné otázce v projednávané věci [splnění podmínek k udělení povolení k trvalému pobytu uvedených v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců], tak i ke všem souvisejícím žalobním námitkám stěžovatele (shoda napadeného rozhodnutí s § 68 odst. 3 správního řádu, porušení § 3 správního řádu správními orgány, relevantnost lékařské zprávy předložené stěžovatelem, soulad přijatého řešení s okolnostmi daného případu, šetření oprávněných zájmů stěžovatele a přiměřenost rozhodnutí). Nejvyšší správní soud tedy v tomto směru žádné pochybení na straně krajského soudu neshledal. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] proto není důvodná.

[17] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou, že se krajský soud nesprávně vypořádal s otázkou týkající se splnění požadavků uvedených v § 68 odst. 3 správního řádu a porušení § 3 správního řádu. Stěžovatel v kasační stížnosti ani v žalobě neuvedl, jaké konkrétní náležitosti uvedené v § 68 odst. 3 správního řádu mají v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně absentovat. Do obou podání pouze doslovně opsal větu první tohoto ustanovení. Pokud jde o porušení § 3 správního řádu, stěžovatel v žalobě pouze uvedl, že správní orgán I. stupně „*nezjistil stav věci bez důvodných pochybností*“, aniž by toto své tvrzení v žalobě či kasační stížnosti jakkoli upřesnil. I přes tyto vágní formulace se krajský soud oběma uvedenými žalobními námitkami zabýval a z jeho rozhodnutí vyplývá, že je vyhodnotil jako nedůvodné.

[18] K námitce týkající se § 68 odst. 3 s. ř. s. se krajský soud konkrétně vyjádřil v odst. [26] napadeného rozsudku, a to tak, že všechny náležitosti stanovené v citovaném ustanovení se v rozhodnutí obou správních orgánů nacházejí, tato rozhodnutí jsou zcela přezkoumatelná, srozumitelná a obsahují dostatek důvodů pro rozhodnutí. Požadavky na odůvodnění správního rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu se Nejvyšší správní soud zabýval již mnohokrát: „*Odůvodnění je shrnutím všech zjištěných skutečností odůvodňujících výrok rozhodnutí. Musí proto plně odpovídat skutečným výsledkům provedeného řízení. Správní řád výslovně určuje, že v odůvodnění se uvedou skutečnosti, které byly podkladem rozhodnutí, způsob, jakým byly hodnoceny provedené důkazy a ostatní podklady, a konečně i úvahy, které vedly k aplikaci konkrétního právního předpisu na projednávanou věc*“ (viz např. rozsudky ze dne 26. 1. 2006, č. j. 4 Ads 23/2004 - 49, či ze dne 25. 7. 2017, č. j. 2 Azs 253/2017 - 37). Správní orgány těmto požadavkům dostály. Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbývá než konstatovat, že se ztotožňuje s hodnocením krajského soudu a uvedenou námitku stěžovatele považuje za nedůvodnou.

[19] Totéž lze uvést i k námitce týkající se porušení § 3 správního řádu. Konkrétní vyjádření krajského soudu k této námitce se nachází v odst. [23] napadeného rozsudku, na který Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje. Nadto zdejší soud dodává, že povinnost správního orgánu řádně objasnit stav věci zakotvená v § 3 správního řádu není absolutní a je významně korigována zásadou procesní ekonomie. V souladu s touto zásadou je dostačující, pokud správní orgán zjistí tolik informací, kolik jich potřebuje k tomu, aby učinil rozhodnutí. Nebylo tak povinností správního orgánu I. stupně zjišťovat

spolehlivě úplný stav věci. Naopak, pokud byla postavena na jisto skutečnost, která objektivně znemožňovala vyhovění žádosti (neexistence společné domácnosti stěžovatele a jeho dcery), bylo v souladu s požadavky § 3 správního řádu a se zásadou procesní ekonomie, že objasňování dalších skutečností již nebylo správními orgány prováděno. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že ani tato námitka stěžovatele není důvodná.

[20] Nutno také dodat, že správnímu orgánu musí být při zjišťování stavu věci nezbytného pro rozhodnutí nápomocni rovněž účastníci řízení. Podle § 52 správního řádu jsou totiž účastníci řízení povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Tuto povinnost je nutno vykládat v tom smyslu, že na účastníkovi řízení leží břemeno tvrzení a břemeno důkazní ohledně skutečností, které sám tvrdí, pokud má správní orgán právě z jeho tvrzení vycházet (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64//2011 – 66). Žalobce v tomto směru však netvrdil žádné významné skutečnosti ani neoznačil žádný relevantní důkaz, který by byl s to zpochybnit zjištěný skutkový stav.

[21] Pokud jde o samotnou otázku soužití stěžovatele ve společné domácnosti s dcerou, zdejší soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu a obou správních orgánů o neexistenci takovéto společné domácnosti. Pojem *„společná domácnost“* vykládá Nejvyšší správní soud v ustálené judikatuře jako domácnost tvořenou fyzickými osobami, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. (srov. rozsudky ze dne 3. 3. 2010, č. j. 9 As 6/2010 - 73, ze dne 31. 5. 2016, č. j. 6 Azs 58/2016 - 40, či ze dne 6. 10. 2016, č. j. 7 Azs 75/2016 -37). Občasné vypomáhání s úhradou nákladů (např. za šaty či obuv) nebo vzájemné navštěvování však samo o sobě za vedení společné domácnosti považovat nelze (obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2014, č. j. 9 Azs 49/2014 - 27). V projednávané věci bylo prokázáno, že stěžovatel se svojí dcerou ve společné domácnosti nežije. Nesplnil tedy jednu z podmínek k udělení povolení k trvalému pobytu stanovenou v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[22] Nakonec se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou týkající se povinnosti správního orgánu posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. Obecně lze souhlasit se závěrem krajského soudu, že zákon o pobytu cizinců, ve znění účinném v době rozhodování správních orgánů, explicitně nestanovil u zamítnutí žádosti o trvalý pobyt povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost dopadů správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele (na rozdíl od zrušení povolení k pobytu či u správního vyhoštění, kde zákon výslovně ve většině případů požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince). Stejně tak lze přisvědčit krajskému soudu v tom, že tuto povinnost nelze dovodit ani z § 174a zákona o pobytu cizinců. Uvedené ustanovení totiž pouze upřesňuje hlediska, jimiž se má správní orgán při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života zabývat (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 – 30).

[23] Nelze nicméně přehlížet, že Česká republika je vázána Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a jejím článkem 8, který garantuje právo na respektování rodinného a soukromého života. Dle druhého odstavce tohoto článku platí, že *„[s]tátní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“* Veřejná moc tedy může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout pouze, pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 – 30, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017 - 26).

[24] Rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu však není samo o sobě dotčeno právo cizince pobývat na území České republiky. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu. Na základě tohoto rozhodnutí mu není znemožněno svůj pobyt na území České republiky legalizovat jiným způsobem, který nabízí zákon o pobytu cizinců. Předmětné rozhodnutí tedy představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než např. rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení.

[25] Výše uvedenému pak odpovídá i intenzita přezkumu jednotlivých rozhodnutí ze strany nadřízených správních orgánů a správních soudů. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39, *„přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce* (k tomu srov. blíže rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65 ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 – 112, či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39; či nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).

[26] Je však nutno dodat, že ačkoli nejsou obecně dopady rozhodnutí, jímž se neuděluje pobytové oprávnění, tak intenzivní, jako v případě správního vyhoštění či zrušení pobytového oprávnění, je vždy třeba ve světle závazku plynoucího z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod přiměřenost těchto (byť méně závažných) následků zkoumat s ohledem na konkrétní dopady do sféry cizince a jeho rodiny (obdobně viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 – 30). Přestože tedy právní úprava výslovně nestanoví povinnost zkoumat dopady rozhodnutí do sféry účastníka řízení, je vždy nutné, aby správní orgány přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života zkoumaly. Závěr krajského soudu, že se správní orgány nemusely dopady napadeného rozhodnutí do soukromé a rodinné sféry stěžovatele zabývat, je tedy nesprávný.

[27] Žalovaná tedy tím, že se dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele vůbec nevěnovala, zatížila své rozhodnutí vadou. Tato vada nicméně nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Respektování a ochrana rodinného života

ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod totiž spočívá v ochraně skutečných a trvalých rodinných vazeb, které má cizinec na území České republiky, přičemž zásahem do těchto vazeb by mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu. K tomu však nemůže dojít na základě rozhodnutí o neudělení povolení k trvalému pobytu (viz výše odst. [24] tohoto rozsudku). Smyslem přímé aplikace Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého či rodinného života cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí jen proto, aby do nich přibylo několik vět o tom, že žádné důvody, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly shledány (srov. již zmiňovaný rozsudek č. j. 6 Azs 348/2017 - 26). Uvedenou námitku tedy Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou.

[28] Pro úplnost je také na místě znovu připomenout, že v posuzované věci jde o řízení zahájené na žádost, a v takovém případě nelze po správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, a to i pokud jde o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, pokud sám stěžovatel takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na něm, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 – 60).

[29] Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek krajského soudu je zákonný. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jenž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti měl, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, jelikož mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. června 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu